

SAMUEL GALIANO

Comisarul

Samuel Pascariu Galiano
COMISARUL

Copyright Galiano Samuel
Publicata de Galiano Samuel la Editura Digitala

Ediție digitală publicată la Editura Digitală

Toate drepturile asupra ediției digitale a acestei cărți sunt rezervate Editura Digitala. Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sub nici o formă sau metodă fără acordul scris al autorului.

Aveți drepturi de utiliza această carte doar pentru propria persoană. Această carte digitală nu poate fi revândută sau dată către alte persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați încă o copie pentru fiecare cititor. Dacă citești această carte și nu ai achiziționat-o, te rugăm să accesezi magazinul preferat de cărți digitale și să-ți cumperi propria copie.

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Samuel Pascariu
Galiano

COMISARUL

Pentru părinții mei

CAPITOLUL 1

Tocmai mă trezisem din pat când am auzit telefonul. Am făcut un ocol din drumul meu către baie și m-am dus către birou. Eram prea somnoros și nu m-am uitat cine apelează.

- Alo. Da?

- Alex. Avem de lucru. Vino la Banca Națională. Urgent. Îți spun acolo. Hai. Și a închis la fel de repede precum a vorbit.

Așa începe o zi de miercuri. Speram să fie măcar azi. O zi normală, dar observ că băieții răi nu se opresc niciodată. Am stat puțin pe gânduri. M-am gândit. M-am gândit puțin și m-am mirat. Mă întreb ce s-a întâmplat. La bancă. La Banca Națională.

Nu am mai luat micul dejun. M-am grăbit. Eram foarte curios de ce se întâmplă. M-am gândit că voi găsi un fast-food pe acolo.

Douăzeci de minute. Douăzeci de minute a durat să mă îmbrac și să mă spăl. Încă m-am grăbit. La cele douăzeci de minute adaug și minutele în care căutam de nebun cheile mașinii Land Rover. Până la urmă erau în buzunarul stâng al hainei. M-am asigurat că totul este pus la locul lui și am pornit la drum. Timpul parcurs până la bancă nu a fost lung. Atunci când mergi cu girofarul și sirena pornită.

În doisprezece minute am ajuns pe strada Lipscani. Acolo era ceva. Nu era de bine deloc. Erau șapte - opt echipaje de poliție. Un echipaj de jandarmerie și două ambulanțe.

Era o întreagă desfășurare de forțe. Câteva persoane curioase blocau singura intrare pe strada mică și îngustă.

Toți polițiștii erau mobilizați în diferite puncte care înconjurau banca, împreună cu cei de la trupele de intervenție. După ce m-am dat jos din autovehicul, am auzit focuri de armă.

De fapt distanța era prea mare.

Am auzit niște geamuri spărgându-se deci bănuiesc eu că s-au tras niște rafale de salutare pentru oamenii legii.

CAPITOLUL 2

Am închis repede portiera mașinii. M-am ghemuit, cu gândul să mă pun la pământ dar nu. Mi-am scos arma din toc și m-am dus către Andrei.

- Cam târziu Alexandre. Cam târziu. M-am uitat la el dar după, ochii mi-au fugit către ușile băncii.

- Pune-mă la curent, dragul meu Andrei. În acel moment, am auzit încă trei focuri în aer.

- Trag ca disperării. Pe la 6:54, cei de la pază au primit un telefon. Doi indivizi mascați cu cagule pe cap, au intrat în bancă și au obligat polițiștii să predea armele. Restul. Poți observa.

- Aha, am spus eu. Păi și ce facem? Stăm așa cu mâinile în sân până ce îi omoară pe cei de acolo? Nu intrăm?

- Au zis că dacă văd vreun polițist îi omoară pe toți. Cu ei nu ne jucăm Alex. Au kalashnikov-uri. Oricum clădirea este înconjurată și nu au unde fugi. Ar fi chiar culmea să scape.

- La dracu'! Am spus eu revoltat. Țara moare de foame iar hoții trag cu kalashnikov-uri. Stăm bine la capitolul furturi. N-am ce zice. Au început din nou să tragă. Am ripostat. La un moment dat l-am întrebat din nou pe Andrei.

- Banca. Are alte intrări decât asta principală?

- Se poate. Cred că da. În spate. Pe unde vin și pleacă mașinile cu bani de la monetărie.

- Să mergem.

CAPITOLUL 3

Am luat-o printre polițiștii mobilizați.

Am ales cinci și am pornit către ușa din dosul băncii. O ușă mare metalică. Posibil antiglonț, de aproximativ un metru nouăzeci.

Dificultatea a fost că pentru a intra, a trebuit să introduc un anumit cod de patru cifre. Noroc de Stancu Andrei, cel mai bun ofițer al meu. Noroc de el că îi vin cele mai bune idei. Ne-a spus să ne îndepărtăm de ușă cu o voce groasă.

A îndreptat pistolul către încuietoarea ușii și a tras un glonț, ea fiind din metal, nu antiglonț. Aproape ca și cum nu ar fi fost nimic. Pe fundalul zilei însorite erau doar gloanțele celor de la trupele de intervenție și cartușele trase de hoți.

- Băieți. Vreau să rămâneți aici și să mă așteptați, le-am spus eu pe un ton calm.

Am deschis ușa și am intrat. Liniștea se lăsa din ce în ce mai tare.

Prea liniște. Nu se auzea nici un cartuș. Nici un strigăt de ajutor. Nimic. Singurul sunet era pantoful meu negru pe podeaua lucioasă a băncii.

Trebuia să ajung la intrarea principală. Acolo. La ghișee. La ostatici.

Mâna îmi tremura.

Îmi era frică.

Inima îmi bătea.

Eram transpirat.

În mintea mea nu se auzea decât respirația mea și bătăile accelerate ale inimii. Nu știu ce era cu mine. Mă plimbam pe acolo ca printr-un labirint. Nimic. Nu știu ce era. Nu știu ce făceam.

Trei ore mai târziu...

- E stabil. Aștepta-ți să se trezească.

- Bine, a răspuns o voce de lângă mine. Am mișcat un pic degetele. Apoi încet buzele.

Vocea de lângă mine se părea a fi Andrei.

- Ce am făcut? Am întrebat zâmbind și tot odată speriat.

- Nimic grav. Ai fost inconștient. Un pic. Un pic mai mult. Ce îți mai aduci aminte?

- Jaf. Împușcături. Banca Națională, am spus eu în sictir.

- Nu-i tot, mi-a răspuns Andrei uitându-se pe fereastra camerei unde eram.

- Stai un pic. Tu mă interoghezi cumva? I-am spus eu răstit.

- Nu Alexandru. Nu. M-am speriat. Am crezut că... Că au pus ăia mâna pe tine. ăia au fugit. Au reușit și asta. Și cu traista plină. Două sute de mii de euro. Destul. După ce au fugit au intrat trupele. Tu erai întins pe jos.

- Cum am ajuns pe jos? Eram somnambul sau ce dracu'? I-am spus eu schițând un mic zâmbet.

- Ai inhalat cloroform. Destul încât să dormi un pic și să fi și inconștient.

Dar mulțumesc lui Dumnezeu. Dacă nu era el, noi nu vorbeam acum.

CAPITOLUL 4

Stăteam și mă gândeam. Ce a fost? Cum a fost? Cine au fost?

În capul meu erau o mie de întrebări. Care mai de care. Nu știu ce am. Nu știu ce au făcut ăia. Of. Dar vorba lui Andrei, dacă nu mă ajuta Dumnezeu, eu nu eram în viață. Am auzit bătând cineva la ușă. S-a deschis încet. Lavinia și Valentina au pătruns în cameră.

Simțeam că mă simt mult mai bine. Ele erau îmbrăcate în cămașă albă și pantaloni de stofă, lăsând să se observe insigna și pistolul de la brâu.

- Hei Alex. Cum te mai simți? M-a întrebat Lavinia calmă.

- Uite bine. Ați fost la bancă?

- Nu, Mi-a spus Valentina. Ne-am gândit să trecem pe la tine întâi de toate. Ai nevoie de ceva?

- Am nevoie să îi prind pe ăia. M-am ridicat în fund și mi-am scos toate firele pe care le aveam pe mine.

Urăsc spitalele. Urăsc doctorii. Niște escroci în halate albe. Singurul tip de medic care îmi place este medicul legist. Fiecare cu părerea lui până la urmă.

- Bine fetelor. Să ne întoarcem la bancă.

Urmam să găsesc răspunsurile la întrebările de adineauri. Dacă mă întreb pe mine, hoții au avut un noroc chior. Sunt șanse unu la un milion să furi bani și să scapi. Din bancă. Din Banca Națională. Dar voi avea grijă să îi aduc în fața unui judecător.

Înapoi în fața băncii.

Totul era aproximativ la fel. În poartă m-am întâlnit cu Andrei. L-am luat și am mers toți patru în bancă lângă ceilalți polițiști.

Era o sală mare, foarte mare. Nu am admirat prea mult căci în spatele meu am dat peste guvernatorul băncii, discutând cu șefu'.

- Ilarie, dă-mi voie să ți-l prezint pe comisarul care se va ocupa de acest caz, l-a informat încet Ovidiu Baltag, șeful poliției.

El este foarte bun prieten cu guvernatorul. Am observat. Că doar nu se cuvine să îi spui pe nume, guvernatorului Băncii Naționale. Nu am vrut să fiu nepoliticos, așa că am întins mâna dreaptă.

- Bălan. Îmi pare bine.

- Aha. Aș dori să eliberați cât mai repede cu putință locul. Știți. Ar trebui să redeschid - Baltag se uita pe pereți de parcă ar căuta comori nebănuite - banca. În doua-trei zile...

M-am abținut să nu îi dau vreo două palme. A fost în jaf. Doi indivizi mascați au intrat cu arme grele și tu îmi spui să eliberez banca în două-trei zile? Noroc, că suntem în public. Ovidiu a plecat. Nu e genul de om care să lucreze. M-am depărtat de Ilarie și tocmai căutam pe Andrei. L-am zărit după o tezghea.

- Domnule Stancu. Ce ai găsit?

- Am găsit cartușe. Destul de multe. Par ar fi de calibru .5,45 mm.

- 5,45 este glonte de Kalashnikov, am spus eu cu capul în jos. Deci avem confirmarea că aveau din astea. Dar nu știm dacă au fost una sau două arme. Te rog. Înmânează-le Laviniei.

CAPITOLUL 5

M-am îndreptat către domnișoara Istrate care stătea lângă ușa de la intrare. M-a abordat încet, spunându-mi că nu găsește amprente pe geamul ușii.

A căutat și a căutat până ce a găsit pe mâner, câteva amprente. Nu multe. Ceea ce înseamnă că aseară, spre închidere, îngrijitoarele au șters bine. Lavinia începea să le colecteze și să le ducă spre analizat. Observ că acesta nu va fi un caz ușor.

Trebuie să fim atenți cu toate detaliile și dovezile.

Și așa. Doi mascați au scăpat din mâinile noastre. Cum au putut? Dintr-un cordon de forțe de ordine foarte mare. În curtea băncii am zărit-o pe domnișoara Boa Vista, o roșcată pricepută în ceea ce înseamnă ADN. O fată sensibilă. Stătea și le lua declarații celor cinci oameni care au stat față în față cu moartea.

Toți speriați.

Toți se gândeau la ceea ce a fost. La ceea ce va fi. M-am îndreptat spre ei. Erau două femei și trei bărbați.

- Cum vă simțiți? I-am întrebat eu încet.

S-au uitat unii la alții, iar cel mai mic la înălțime mi-a răspuns ca și cum așteaptă să se întâmple ceva. Ceva rău.

- Dacă se întorc? Domnule comisar Bălan.

M-am uitat în jos și le-am spus.

- Îi voi găsi. Aveți încredere în mine.

CAPITOLUL 6

Valentina s-a apropiat de mine și mi-a șoptit la ureche.

- Vă cheamă guvernatorul în biroul său.

Nu știam ce mai vrea și el de la mine. Și așa suntem în urmă.

Așteptări multe. Dovezi puține. Poate vrea să-mi țină cumva o predică de aia de douăzeci - treizeci de minute despre cum să eliberez banca... sau despre cum să conduc o investigație. Poate vrea să mă bată.

Poate vrea să mă șantajeze. Poate.

- Mă întorc imediat, le-am spus celor cinci, și am pornit înapoi spre bancă.

Știam că mă voi pierde prin coridoarele cele mari. Am întrebat un gardian, unde se află biroul guvernatorului.

Bla-bla-bla. A doua la stânga, a patra la dreapta. Nu am înțeles. L-am rugat să mă conducă spre destinație. Într-adevăr. Banca este o frumusețe.

O clădire într-un mod arhitectural foarte regal. Coridoare mari. Camere mici. Uși de doi metri înălțime care se deschid în interior. Superb. Într-un capăt de coridor, în spatele ușii din lemn de stejar masiv, se află biroul lui Ilarie Costea.

I-am mulțumit gardianului pentru că m-a ajutat să găsesc cabinetul guvernatorului BNR. Am bocănit la ușa și am intrat. Domnul Costea, ședea în scaun cu picioarele pe birou, fumând un Kent lung.

Avea cel mai mare birou din clădire. Totul era din lemn. Lemn masiv de mii de euro. Un tablou de Grigorescu era agățat pe peretele stâng al camerei. Biroul lui, în spate, iar o canapea sub tablou. În fața mesei mai erau două scaune, tot din piele. O bibliotecă de culoarea untului pe partea dreaptă a camerei.

Cât despre domnul Costea, un pitic. Un om scund și chel. Avea o înălțime de un metru cinci zeci și șapte și aproximativ, o vârstă cuprinsă între cincizeci și trei, cincizeci și cinci de ani. Ochi negri.

O cămașă albastră în carouri completa ținuta guvernatorului, împreună cu o pereche de pantaloni de stofă negri. Sacoul era pe canapea.

Când am intrat pe birou, tocmai își terminase țigara, când a început alta.

- Fumați? Domnule Bălan. M-a întrebat el râzând ironic. Ochii îmi stăteau țintă pe mâinile lui. A început să și le pună în buzunar și să se plimbe prin birou.

- Nu. Domnule Costea.

- Ascultă, domnule comisar. Am început amândoi cu stângul. A mers către birou și dintr-un dulap a scos o servietă argintie. Deja știam ce se afla. Ai aici o sută de mii. Salarul unui comisar pe un an. Fi atent. Închizi cazul.

- Sub ce pretext, domnule Costea?

- Îl găsești tu. Ești băiat deștept Alexandre.

Începea să mă scoată din sărite. Se plimba prin camera aia blestemată ca un nebun.

- La revedere, domnule guvernator, i-am spus eu zâmbind. Dar înainte să plec, mai am să vă întreb ceva. De ce doriți să închid cazul? Aveți cumva legătură cu cele întâmplate?

- Mă jigniți, domnule comisar. Vreau dor să pot redeschide banca.

S-a îndreptat spre ușă și a ieșit înaintea mea, foarte indignat de întrebarea pe care i-am adresat-o. În același timp, mi-a închis și ușa în nas. Atitudinea lui lăsa de dorit. Nu era diplomatică precum mă așteptam. Am ieșit și eu din cameră și doream să mă duc înapoi în sala principală.

Acolo mai era doar Andrei și cam șapte polițiști semn că fetele s-au întors înapoi la laborator pentru a analiza dovezile.

- Andrei. Ceva ne scapă. Ceva nu este în ecuație. Câți bani erau în casă?

- Păi fiecare casă avea trei mii de ron, o mie de euro și trei sute de dolari.

- Dar ei nu au plecat doar cu atât. Sacul lor era mult mai mare. Pare un pic fără logică dar mna. Hai să ne uităm un pic în sertarele caselor. Ne-am dus acolo. Toate casele erau deschise. Andrei a tras de ele. Era ciudat. Toți banii erau acolo. Nu lipsea nici unul.

- Păi și acum ce facem?

- Îți spun eu ce facem acum. Vom verifica seiful cel mare. Adună doi, trei oameni și hai să mergem. Totul pare ca un joc. Pare un puzzle. Dar unul

care nu are piesele corecte.

Seiful cel mare se afla la subsol. Era securizat și închis. Este supravegheat și păzit non-stop.

Dar merită încercat. Ceva tot au luat. În acel seif se află lingouri de aur și cutiile cu valori. Ceva trebuia să fie acolo.

Un coridor subteran ducea către cameră. Eu mergeam cu Andrei, iar trei polițiști în spatele nostru. Era un coridor întunecat. Doar cele cinci lanterne ale noastre mai luminau calea spre seif. În timpul în care dădeam cu lanterna pe împrejur să vad pe unde merg, am zărit sânge.

Stropi de sânge gravitaționali. Am alertat băieții. Cu mare atenție am pornit să vedem unde se opresc acești stropi gravitaționali. Am înaintat.

Pistolul era deasupra lanternei. Andrei s-a mișcat un pic și a dat de un întrerupător.

Pe rând, fiecare neon s-a aprins.

Picăturile de sânge deveneau din ce în ce mai dese, până s-au oprit în fața ușii metalice de doi metri care se deschidea cu un cod de patru cifre.

Ceva m-a speriat. Pe ușă era sânge. Nu erau picături gravitaționale. Era o baltă de sânge.

M-am uitat spre încuietoare.

- Încearcă 0000. I-am spus lui Andrei. Nu a mers. Încearcă 1234.

Ăsta era cifrul. A mers. La așa un cod și ultimul om de pe stradă poate veni. Asta mi-a arătat și altceva. Am deschis ușa încet. În mijloc. În centru. Zăcea un cadavru. Un bărbat. Treizeci, treizeci și cinci de ani aproximativ, îmbrăcat în costum.

Am lăsat pistolul jos și m-am dus spre el. Când i-am luat pulsul am observat că inima îi bate.

- Andrei, cheamă repede ambulanța. Omul acesta trăiește, i-am spus eu, uitându-mă atent la cadavru.

CAPITOLUL 7

Cheia cazului stă în mâinile victimei.

Poate a văzut ceva. Poate a auzit ceva. Ambulanța s-a mișcat repede și în câteva minute a apărut. Omul sângera. Cu o batistă i-am oprit vărsarea de sânge.

Era împușcat în picior. Cei care și-au propus lichidarea lui credeau că un glonte în rotulă îl va omorî. Amatori.

Un echipaj de urgență l-a luat din cameră și l-au pus pe o targă. Medicul de la ambulanță s-a apropiat de mine:

- Un centimetru mai jos dacă îl atingea, era urât. Rotula nu este afectată. Câteva zile în spital și va fi ca nou. Trebuie doar să îi extragem glonțul. Cartușul nu i-a afectat nervii.

A scăpat ca prin minune.

- El este singura dovadă precisă care ne-ar putea ajuta în rezolvarea cazului. Aveți grijă de el. Doctorul a dat din cap, s-a urcat în mașina cu sirenele aprinse și au pornit către spital.

Iarăși o mie de întrebări se făcuse în capul meu.

- Andrei. Du-te la spital și ai grijă de el douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Dacă este ceva îmi telefonezi. A plecat și el cu un echipaj către spital.

În acest timp, fetele și cu mine cercetam seiful. Doi kilometri de dulapuri cu conținuturi de peste șase milioane de euro.

Însă o casetă mi-a atras atenția.

Caseta cu numărul trei zeci și doi. Singura cutie spartă.

M-am apropiat de Lavinia și am întrebat-o.

- Oare a cui este aceasta caseta? Încearcă să afli te rog.

- Nu-i nevoie domnule comisar. Este a mea.

Vocea rece a guvernatorului am auzit-o din spatele ușii de fier. A înaintat cu mâinile la spate.

- Domnule guvernator. Am spus eu mirat.

- Este a mea. Caseta numărul trei zeci și doi. Puteți să începeți interogatoriul. S-a uitat urât la mine. Semn că planurile lui au mers cam prost.

- Sunteți amabil să ne spuneți ce se afla în cutie? Domnule Costea. Un moment de liniște pentru toți. Se putea citi frica de pe fața lui.

- Cred că am nevoie de un avocat comisare.

M-am uitat în jos și i-am spus zâmbind.

- O să ai mare nevoie de el. Domnule Costea. Duceți-l la arest!

CAPITOLUL 8

Ofițerii care erau de față l-au arestat pe guvernatorul Băncii Naționale a României, domnul Costea Ilarie.

Dacă nu găsim ceva consistent pentru a-l reține, în douăzeci și patru de ore va fi liber înapoi pe străzi.

Dacă mă întrebi pe mine, nu mi se pare. Nu cred că el este cel cu jaful. Dar vom vedea. Nimic nu rămâne nepedepsit.

Banca era gata. A fost procesată. Fetele s-au dus la laborator iar eu am să mă duc la spital să văd cum se simte pacientul nostru.

Când am dat să ies din bancă, presa s-a năpustit asupra mea. Cu fel de fel de întrebări. Ce-i drept. Ciudate.

- Domnule comisar. Cine credeți că este vinovatul?

- Comisare. Ce dovezi aveți?

- Guvernatorul BNR are legătură cu cele întâmplate?

Am continuat să merg către mașină cu doi polițiști lângă mine.

Am pornit și ne-am dus direct la spital. Am nevoie de timp. Să-mi aranjez gândurile. Să pun totul în ordine. O spun și repet. Nu este un caz ușor. Dar eu trebuie să caut piesele puzzle-lui și să fac un întreg.

Dar pentru asta, este cale lungă.

Am parcat lângă unitatea de primiri urgențe.

Bătea vântul. Am ieșit din Rover și m-am oprit o clipă să admir peisajul. Am intrat pe ușa ce se deschidea în interior și m-am dus la ghișeul cu numărul patru. Acolo, o domnișoară brunetă umbla la calculator.

- Scuzați-mă. Aș dori să îl caut pe...

- Hei Alex. Vocea lui Andrei, m-a oprit din conversația cu asistenta. L-am urmat până la etajul doi. În capătul holului se afla camera douăzeci și patru. Am deschis-o și l-am zărit pe tipu' din seif.

- E stabil. Doctorul i-a extras glonțul. Poftim. Mi-a un mic plic pentru dovezi.

- Așa rapid?! Andrei. Țsta este glonț de .9 milimetri, nu de Kalashnikov.

- Înseamnă că au avut două arme.

- Du-l la balistică te rog. Dar totuși. Am aflat cine este prietenul nostru? Da. I-am găsit cartea de identitate. Teodor Baci. Treizeci și unu de ani. Este avocat. Fără soție sau copii.

Are o casă pe bulevardul Enescu.

- Interesant. Dar oare ce căuta la ora aceea la bancă? Andrei vino cu mine. Avem de discutat cu domnul Costea.

De mult mi-am pregătit niște întrebări. Foarte speciale. Mă pregătesc să plec spre secție, la musafirul nostru. Sper să nu se simtă rău. Ar trebui să se facă domnul guvernator comod pentru că va petrece destul timp. M-am urcat în mașina poliției și m-am pornit către sediul general.

Acolo, câțiva reporteri mă așteptau din nou pentru declarații. I-am evitat din nou. Acest caz este pe toate posturile de televiziune. Cel mai mediatizat subiect din ultimele două luni. Am deschis ușa secției, și acolo, ofițerul de servicii m-a salutat politicos.

Pe scări m-am întâlnit cu Lavinia.

- Adu-l pe Ilarie în camera de interogare numărul patru te rog. S-a îndepărtat de mine și s-a dus la arest pentru a îl aduce în camera.

M-am dus primul să îl aștept și cu ocazia asta i-am pregătit și un pahar cu apă la temperatura camerei.

Șase minute a durat și i-am văzut pe Ilarie cu doi ofițeri, Lavinia cu un domn înalt și sumbru. Pe el nu l-am văzut niciodată. Toți cei cinci au intrat în cameră. Ilarie cu tipu' înalt de o parte-a noastră. Lavinia și ofițerul lângă mine. Camera de supraveghere era pornită și înregistra totul. Tipul înalt a spart gheața.

- Dați-mi voie. George Preda. Avocatul domnului guvernator Ilarie Costea, aici de față. M-am uitat în jos plictisit.

- Unde ați fost astăzi dimineață? îl întreb eu.

- Ce dovezi aveți pentru a îl reține pe clientul meu, domnule comisar?
- Eu am întrebat primul. S-au uitat unul la altul. Aveau amândoi niște fețe. Doamne. Ilarie credea și aștepta ca avocatul să îl elibereze. Era o cameră de plictisiți și sictiriți. Am tras aer în piept și le-am spus:
- Unde ați fost astăzi dimineață?
- Acasă.
- Poate cineva să confirme asta?
- Nu prea. Frică și teamă se putea citi pe față lui. Dar stai că vin întrebările cele mai interesante.
- Domnule Costea
- Da, comisare?
- Ce aveai în cutia cu numărul treizeci și doi?
- Gata. Nu mai spune nimic. Plecăm, interveni avocatul Preda.
- STAȚI JOS! Le-am strigat eu. Se vedeau că erau niște fete. Fricoase. Iar s-au uitat unul la altul și a început Ilarie să ciripească.
- Un inel.
- Poftim?
- Era un inel.
- Și ce era așa de formidabil la acel inel încât trebuia furat?
- Nu știu. Avea o piatră de diamant. Valorează două milioane de euro. I l-am cumpărat fostei soții. Când am divorțat, la partaj am primit eu inelul.
- Când a fost partajul?
- Săptămâna trecută. M-am uitat cruciș la el și apoi le-am zis:
- Liberi! Ofițerul de lângă mine i-a escortat până afară. M-am săturat de cazul ăsta. Eu investighez crime. Nu caut bijuterii. Dar nu mai contează acum. Odată ce amintrat în horă, joc până la capăt.

CAPITOLUL 9

- 112. Ce urgență aveți?
- AJUTOR! Mă omoară!
- Cine domnule? Unde sunteți? Am nevoie de detalii!
- Repede... mă omoa...
- Domnule? Domnule? Alo?

Pe la aproximativ doisprezece dimineața mă sună telefonul.

- Domnule comisar, Axinte de la ordine publică. Am primit un telefon de la 112 care spune că era un individ care cerea ajutor. Veniți pe strada Victoriei. Am mai auzit eu strada asta recent.

Aveam o presimțire rea. Nu aveam timp de discuții. M-am urcat repede în mașină și am plecat. E strada pe care locuiește prietenul nostru din seif. Teodor Baci. Deja ziua a început prost. Dacă i s-a întâmplat ceva, cazul nostru se duce de răpă. Girofarul este aprins.

Merg cu șaptezeci de kilometri pe oră.

Am ajuns repede pe strada Victoriei. Acolo, două echipaje de poliție păzesc o casă mare cu parter, un etaj și o mansardă. O casă de culoarea untului cu flori roșii pe pervaz. Jos în mijloc se afla o ușă neagră de stejar cu clanță argintie.

Casa era înconjurată de câte un brăduț mic, îndoit de vântul ce bătea cu putere dinspre vest. În curtea împrejmuată de un gard din fier negru, ședea un câine lup. Nu prezenta o amenințare. Mi-a atras atenția, sângele ce era la gura lui.

Din spate am mai auzit o mașină venind. Era Andrei. Singurul zgomot produs era motorul. În rest nu se mai auzea nimic. Era un cartier liniștit, format doar din câteva case. A coborât din Rover. Am deschis încet poarta.

Câinele gemea. Probabil de durere. Mi-am scos pistolul și m-am apropiat de ușa neagră de stejar. Am trimis patru ofițeri să o i-a prin spate.

Cu mâna dreaptă țineam pistolul iar cu stânga am deschis ușa.

Era încuiată. Nu aveam decât o soluție. Folosind piciorul drept, am spart încuietoarea și ușa s-a deschis.

Aceeași imagine pe care am văzut-o și în seif. Picături de sânge, doar că aici se termina cu o baltă. Holul pe care am intrat ducea în bucătărie. Iar bucătăria ducea înspre living.

Celelalte camere erau la etajul unu. Andrei cu trei ofițeri s-au dus sus. Eu continuam să merg încet și să caut cadavrul.

Cred că cei care l-au împușcat în seif au aflat că trăiește. Și când a fost externat și ajuns acasă au venit și au terminat ce au început.

- Sus e liber Alex! L-am auzit pe Andrei spunând. Era o casă frumoasă, pe măsura salariului de avocat.

Toată casa a fost cercetată. Nu am găsit nimic. Nici un cadavru măcar.

Andrei și-a luat trusa criminalistică și eu mănușile albe și ne-am dus către câinele lup care privea acțiunea de intrare în casa lui ca pe un film cu Jean-Claude Van Damme. Era sedat. Săracul. Gemea. Repede a sosit și protecția animalelor, chemată de sergentul Axinte. Împreună cu ei a venit și un doctor veterinar. Avea piciorul stâng luxat.

- Andrei. Verifică dacă sângele de pe dinții lui este uman, te rog. S-a dus la trusă și a scos un bețișor cu vată și a colectat un pic de sânge. L-a pus pe un mic apărat. Dacă este verde, este uman. Dacă este roșu, este animal. A agitat un pic aparatul.

- Da. Este uman. Îl voi duce la laborator, poate obțin un profil ADN.

Și-a strâns lucrurile și a plecat.

Câinele a fost luat de două doamne de la protecția animalelor.

Cazul este din ce în ce mai încurcat. Foarte tare. A dispărut și singura dovadă ce ne putea duce spre criminal. Am văzut-o pe Lavinia.

- Bună Alex.

- Domnișoara Istrate. Haide-ți să mergem până în casă pentru a vedea picăturile de sânge, i-am spus eu calm. Am intrat și am plecat la bucătărie.

Lavinia a început să facă fotografii, iar eu inspectam casa. Mă uitam în sus, în jos, în stânga, în dreapta... peste tot. Picăturile de sânge, sau balta de sânge, se termina pe gresia din fața aragazului. Lavinia continua să facă fotografii. Îmi puneam o întrebare. Unde a dispărut cadavrul?

De la aragaz am continuat să merg încet până la frigider. În fața lui, se află un covor foarte ciudat colorat. O operă abstractă.

Am făcut doi pași înainte.

Un scârțâit se auzi de sub covor. Lavinia și cu mine ne-am mutat privirile pe carpetă. S-a apropiat de mine. Am dat covorul deoparte.

Totul părea normal. Dar dacă te uitați mai atent puteați observa ceva. Un pătrat. O trapă.

Deja era ciudat. Ne-am scos armele amândoi. Lavinia mi-a făcut un semn. La trei am deschis trapa.

Unu.

Doi.

Trei.

Se pare că ne-am găsit prietenul. Pe lângă el, erau bancnotele furate din bancă... francii, euroii, dolarii și câteva bancnote de o sută de RON.

Totuși nu era acolo, și inelul guvernatorului Costea. Am răsuflat ușurat.

Am găsit corpul. Trebuie să găsim și făptașul. Am chemat un ofițer pentru a îl scoate. Era o gaură de aproximativ doi metri. Aici cred că își ascundea "comorile"

- Alex, o chem pe Cristina?

- Câtde repede poți, i-am spus eu.

CAPITOLUL 10

Lavinia și-a scos telefonul și a sunat-o pe Cristina Tudose, medicul legist. A durat ceva până a venit.

Aproximativ cinsprezece minute. În acest timp mă uitam în aceea gaură. Banii furați, erau înmuiați în sângele avocatului Baci.

Odată cu medicul legist, a venit și Valentina. Ea, a pornit către colectarea bancnotelor.

- Comisarul Bălan Alexandru. Ca să vezi.

- Doamna doctor. Mă bucur să te revăd, i-am spus eu zâmbind. Am plecat amândoi spre corpul tipului din seif.

- Ia să vedem, spuse medicul întorcând trupul.

A fost împușcat, dar știai deja. Nu este gaură de ieșire... deci glonțul s-a oprit... nu-mi dau seama dacă în inimă sau plămân. Urmează să vă spun "povestea" întreagă, după ce efectuez autopsia, comisare.

Eu priveam foarte atent cu corpul.

Avea o cămașă albă, și blugi negri. Pupilele nu sunt dilatate, încheieturile mâinilor nu sunt roșii, deci nu a fost implicat într-un conflict.

- Doamna doctor. Ce este aia de sub unghiile lui?

- Nu știu. Stați un pic - și-a pus mănușile și și-a scos un bețișor cu vată pe care "îl plimba" pe sub unghiile albe ale victimei - pare a fi țesut epitelial. Deci totuși s-a luptat cu cineva. Îl voi duce la laborator să văd ce pot afla.

Mă simt puțin confuz și amețit.

A făcut semn pentru a veni doi asistenți și pentru a-l urca pe targă.

Urma să fie pus într-o dubă albă.

- La revedere doctore! I-am spus eu.

Lavinia și Valentina s-au apropiat de mine.

- Și acum? Mă întrebă Lavinia.

- Fetelor. Haide-ți să căutăm ceva ce ne-ar putea ajuta să îl prindem pe criminal. Orice. Lavinia. Du-te te rog și caută în curte. Valentina. Caută în mansardă. Eu mă duc la etajul unu.

M-am dus pe scările din lemn. Am urcat douăzeci de trepte. Am dat de un hol unde se afla o plasmă și două fotolii. O baie și un dormitor. Am cercetat peste tot. Nimic nu am găsit ce ne-ar putea ajuta. Nici fetele. Se pare că noi căutăm acul în carul cu fân.

Telefonul îmi vibra. L-am scos și am răspuns.

- Alo, da?

- Hei, Alex. Nu o să-ți vină să crezi al cui este sângele de pe dinții câinelui. Ai lui Costea Ilarie. Îi facem o vizită? I-am găsit adresa. Strada Carol Davila numărul șase.

- Sunt pe drum Andrei. Fetele s-au dus la laborator iar ofițerii au sigilat casa lui Baci.

M-am urcat în mașină și am demarat spre locuința guvernatorului.

Din nou, Andrei mă aștepta acolo.

Era o casă mică și modestă, spre deosebire de cea a avocatului Teodor. Ciudat. Ușa era din sticlă, și era forțată, ea fiind întredeschisă. Mă așteptam la ce este mai rău. Am intrat și l-am găsit pe guvernatorul Băncii Naționale în holul casei, agățat de un lampadar auriu. Era strangulat.

- Andrei. Verifică perimetrul iar eu o voi suna din nou pe Cristina.

Al doilea cadavru în aceeași zi. Am anunțat-o pe doamna doctor. Mă uitam atent la guvernator. Era în aceleași haine cu care l-am văzut și ieri.

Capul era aplecat și mâinile pe lângă corp. Andrei s-a întors. Am auzit în spate sirenele poliției. Chiar și Cristina, care s-a mișcat repede.

- O Dumnezeule. Guvernatorul Băncii Naționale. Nu pot să cred. La televizor arăta mai înalt, a spus ea râzând. L-a scos din funie și l-a așezat pe covorul în formă de cerc.

- Doctore. Ce Crezi?

- Păi să vedem. Are mâinile galbene.

Are pupilele dilatate. A fost strangulat, comisare. Clar. Ce este asta?

Ochii buni ai Cristinei au găsit ceva. Și-a luat o pensetă din trusă și i-a deschis gura. Părea a fi un bilet.

"Comisare. Știu că vei vedea asta. Inelul este în buzunarul stâng al pantalonului. Nu a fost o crimă. M-am sinucis. Dumnezeu să mă ierte. L-am împușcat pe avocatul Baci Teodor după ce mi-am recuperat inelul din casa lui. Știam că are legătură cu cele întâmplate. Ți-l dau pe cel de-al doilea care a dat jaful. Îl cheamă Tudor Marinescu. Pe cel de-al treilea nu îl știu dar am încredere că îl vei găsi."

- Ce sinistru! Exclamă Cristina. În acest timp a scos și inelul din buzunar. O frumusețe de bijuterie. În spate l-am auzit pe Baltag Ovidiu, șeful poliției. A venit spre noi cu mâinile în buzunar și a spus.

- Mulțumesc Alexandru. Preiau eu de aici. Se vedea supărarea și tristețea de pe fața lui. Nu l-am văzut niciodată așa de mâhnit.

Am plecat înapoi spre laborator. Acolo m-am întâlnit cu Valentina.

Am mers amândoi spre camera de ADN. Pe masă avea un dosar. S-a dus la el și mi l-a dat. Am deschis dosarul și am văzut poza guvernatorului Băncii Naționale, Ilarie Costea, alături de informațiile lui.

- Țesutul epitelial trimis de doamna doctor Tudose, se potrivește cu ADN-ul guvernatorului.

Am oftat încet.

- Mulțumesc domnișoara Boa Vista. Doamna doctor a ajuns? Am întrebat curios.

- Da. Este la morga de la medicină legală.

- Mulțumesc din nou.

Aproape că mă depășește acest caz, dar oricum șeful poliției mi-a zis că este cam încurcat. Cred că mi-a scăpat ceva. M-am dus la "biroul" doamnei

Tudose, aflat la Institutul Național de Medicină Legală. Am luat mașina și am plecat.

Când am ajuns acolo, am văzut-o pe Cristina la birou, completând un certificat.

- Comisare. Mulțumesc pentru prezență. Chiar te-am căutat. Am terminat autopsia domnului avocat Teodor Baciuc. Poftiți raportul.

- De ce a murit avocatul?

- Glonțul i-a perforat plămânul și s-a oprit în regiunea inimii. Ceea ce presupune o distanță de tragere de circa aproximativ douăzeci - treizeci de metri.

- Aveți glonțul?

- Da. 9 milimetri.

- Mulțumesc doctore!

Vreau să îl duc la balistică. Vreau să vad dacă se potrivește cu primul glonț, tras în rotulă. Sunt foarte curios. M-am urcat înapoi în mașină și m-am dus spre Inspectoratul

General al Poliției Române. Pe scări m-am întâlnit cu Lavinia.

- Poți compara acest glonț cu cartușul extras din rotulă? Mulțumesc.

- Mă grăbeam. Cu fiecare minut trecut, cu atât șansele de ai prinde pe infractori sunt mai mici. M-am dus spre biroul meu, și m-am așezat pe scaun. Am apăsat buton de sub masă.

A intrat ofițerul de servici.

- Un ceai. Te rog frumos.

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus spre fereastră. Mă gândeam ce să fac?

Cum să fac? Ofițerul a intrat în cameră, mi-a lăsat ceaiul și a plecat.

La scurt timp după ce a plecat, a venit Lavinia.

- Cartușele se potrivesc, Alex! M-am întors spre ea. Am răsuflat ușurat. Dar totuși...

- Lavinia. Ceva ne scapă. Iar. Ceva ne lipsește. O piesă importantă.

Am răsuflat din nou. Domnișoara Istrate a stat puțin pe gânduri și apoi mi-a spus:

- Dacă într-adevăr - mă uitam la ea cu atenție - guvernatorul l-a împușcat pe avocat, de ce nu am găsit și arma?

În scrisoare nu scria despre nici o armă.

- Bine lucrat Lavinia. Hai înapoi acasă la el să vedem.

CAPITOLUL 11

Am pornit cu domnișoara Istrate, înapoi spre casa sigilată a fostului guvernator, Ilarie Costea.

Cazul este pe sfârșite? Nici pe departe. Timpul ne presează. Hoții au șanse din ce în ce mai mari să scape.

Când am ajuns, o mașină Dacia stătea parcată pe dos. O mașină neagră cu număr de București. Am parcat autovehiculul vis-a-vis de Dacie. Am oprit motorul și mă uitam la Lavinia. Cu un glas subțire m-a întrebat:

- Oare cine a intrat. Ușa era închisă, mi-a spus ea calm și încet.

- Există o singură cale de a afla. Ne-am dat jos din Rover și ne-am scos armele. Am trecut repede pe parte cealaltă de stradă și am intrat în curte. Ușa era foarte puțin deschisă.

Am împins-o ușor, dar scârțâitul aproape că ne-a dat de gol. Am înaintat încetul cu încetul.

Domnișoara Istrate era în spatele meu. Cu o mână țineam pistolul, iar cu cealaltă, perechea de ochelari fumurii. Am înaintat până în bucătărie.

Acolo. O persoană îmbrăcată într-un palton albastru închis stătea, drept și investiga lampadarul auriu de care s-a strangulat Ilarie Costea.

- Poliția! Sus mâinile. Individul a aruncat carnețelul și pixul pe care le avea în mână pe covor. Părea speriat.

- Întoarce-te încet! Fața lui îmi părea cunoscută. Și eu și Lavinia aveam armele îndreptate spre el.

- Domnilor! Nu înțelegeți! A spus el tremurând.

Îl cunosc... parcă... de undeva. Dar nu îmi vine în minte de unde.

- Cine ești? Și ce cauți aici? Nu ști că nu ai voie să intri într-o casă unde a fost o crimă?

Tipul și-adus mâna în buzunarul stâng interior al paltonului. Atunci, eu și Lavinia ne-am sesizat. Am apăsat pe trăgaci. Arma s-a declanșat automat,

un glonț ajungând în perete.

A tresărit.

- Faci o mare greșeală! I-am spus eu, crezând că își va scoate cumva o armă. Dar a scos o legitimație, cu o mână iar pe cealaltă mână o ținea ridicată. Lavinia s-a dus spre el și i-a luat-o. Mâinile lui continuau să fie ridicate iar eu eram cât pe ce să mai trag un glonț. Istrate a citit legitimația un pic și după mi-a spus:

- Liviu Bucur. Procuror la Tribunalul Ilfov.

Atunci am lăsat arma jos iar el și-a lăsat ușurat mâinile.

- Merit niște scuze, comisare! A spus el uitându-se urât la mine.

- Poate. Nu știu. Dar oricum nu de la noi, i-am spus eu sictirit. Lavinia, hai să căutăm arma.

Nu-mi place când cineva se bagă peste investigația mea. Mai ales dacă intră în casa unde s-a petrecut o crimă, neinvitat. Imediat, mi-a sunat telefonul în timp ce eram în drum spre buncărul de gunoi.

- Da?

- Alex. Am căutat în CODIS și glonțul aparține unei arme de .9 milimetri.

- Așa.

- Înregistrată pe Tudor Marinescu. Este, după spusele fostului guvernator, al doilea om, ce a jefuit banca. Ce facem?

- Așteptați să vin și mergem la o plimbare.

Acum eram concentrat pe găsirea armei, aparținând lui, Tudor Marinescu, și aparent, furată de Ilarie Costea. Interesant. M-am dus la etaj.

În dormitor, mai exact. Acolo mi se părea mai frumos peisajul. În fața patului se afla un cufăr maroniu. În stânga patului, un dulap cu oglindă pe mijloc, iar lângă el, o mică noptieră, toate având aceeași culoare, crem. Perdeaua era prinsă la mijloc, într-un cârlig roșu, în formă de fluture. Mi-am pus mânușile și am început să răscolesc, în căutarea armei. Am început cu noptiera. Mi se părea mai micuță, și mai ușor de analizat.

Sertarul era gol, iar în dulăpior, erau trei cărți ale scriitorului sud-american, Paulo Coelho, aranjate una peste alta. Arma nu e aici. M-am dus către cufăr

și l-am deschis. Hainele roz erau împrăștiate peste tot. Nici aici nu este arma. Am căutat pe pat.

Sub pat. Nu am găsit.

Am trecut la dulapul mare, format din trei uși.

Era plin cu sacouri și cutii de pantofi. Am luat fiecare pachet de încălțăminte și i-am deschis, crezând că voi găsi acolo pistolul. Nu a fost așa. Următoarea ușa, unde se afla oglinda, se aflau pantaloni. I-am dat jos, cu tot cu umeraș pentru a îi verifica.

Însă, spatele dulapului din mijloc, era cam suspect. Am bătut cu pumnul în el. Se auzeau ceva gol. Era o greșeală. Mi s-a părut. M-am dus și la cea de a treia ușa, unde se aflau... bineînțeles... cămăși și lenjeria intimă. Am aruncat și pe acolo câteva priviri dar fără noroc. Am închis și am plecat mai departe.

Am cercetat toata camera. Nu am găsit nimic. Unde a putut să o ascundă? Am ieșit în hol să îmi trag sufletul și m-am dus la următoarea cameră. Baia. Baia cea cu gresie turcoaz. Acolo nu prea aveam ce să caut.

Doar în masca de la chiuvetă. Am deschis întâmplător și am dat peste șampoane și balsamuri. Superb.

Mă duc să o caut pe Lavinia să văd dacă ea a avut mai mare noroc la căutări. Când am dat să ies din baie, mi-a sărit în ochi, coșul de rufe din colțul stâng al băii. Un coș alb. M-am dus spre el și l-am analizat. L-am deschis. Erau câteva prosoape verzi și albastre. Am dat trei jos și am mărit ochii.

Era una dintre cele două arme Kalashnikov, care au pătruns în bancă. Deja ziua mea este mai bună.

- Se pare că aproape ai rezolvat cazul! Spuse procurorul Bucur din spate.

- Poate. Am luat arma și am ieșit din baie. Lavinia tocmai urca scările, cu arma furată într-un plic pentru dovezi.

- Unde ai găsit pistolul?

- În buncărul de gunoi din fața casei.

- Amândoi am prins jackpot-ul, Lavinia! Hai să mergem la laborator să le procesăm, i-am spus eu zâmbind.

CAPITOLUL 12

Am pornit cu domnișoara Istrate, înapoi spre casa sigilată a fostului guvernator, Ilarie Costea.

Cazul este pe sfârșite? Nici pe departe. Timpul ne presează. Hoții au șanse din ce în ce mai mari să scape.

Când am ajuns, o mașină Dacia stătea parcată pe dos. O mașină neagră cu număr de București. Am parcat autovehiculul vis-a-vis de Dacie. Am oprit motorul și mă uitam la Lavinia. Cu un glas subțire m-a întrebat:

- Oare cine a intrat. Ușa era închisă, mi-a spus ea calm și încet.

- Există o singură cale de a afla. Ne-am dat jos din Rover și ne-am scos armele. Am trecut repede pe parte cealaltă de stradă și am intrat în curte. Ușa era foarte puțin deschisă.

Am împins-o ușor, dar scârțâitul aproape că ne-a dat de gol. Am înaintat încetul cu încetul.

Domnișoara Istrate era în spatele meu. Cu o mână țineam pistolul, iar cu cealaltă, perechea de ochelari fumurii. Am înaintat până în bucătărie.

Acolo. O persoană îmbrăcată într-un palton albastru închis stătea, drept și investiga lampadarul auriu de care s-a strangulat Ilarie Costea.

- Poliția! Sus mâinile. Individul a aruncat carnețelul și pixul pe care le avea în mână pe covor. Părea speriat.

- Întoarce-te încet! Fața lui îmi părea cunoscută. Și eu și Lavinia aveam armele îndreptate spre el.

- Domnilor! Nu înțelegeți! A spus el tremurând.

Îl cunosc... parcă... de undeva. Dar nu îmi vine în minte de unde.

- Cine ești? Și ce cauți aici? Nu ști că nu ai voie să intri într-o casă unde a fost o crimă?

Tipul și-adus mâna în buzunarul stâng interior al paltonului. Atunci, eu și Lavinia ne-am sesizat. Am apăsât pe trăgaci. Arma s-a declanșat automat,

un glonț ajungând în perete.

A tresarit.

- Faci o mare greșeală! I-am spus eu, crezând că își va scoate cumva o armă. Dar a scos o legitimație, cu o mână iar pe cealaltă mână o ținea ridicată. Lavinia s-a dus spre el și i-a luat-o. Mâinile lui continuau să fie ridicate iar eu eram cât pe ce să mai trag un glonț. Istrate a citit legitimația un pic și după mi-a spus:

- Liviu Bucur. Procuror la Tribunalul Ilfov.

Atunci am lăsat arma jos iar el și-a lăsat ușurat mâinile.

- Merit niște scuze, comisare! A spus el uitându-se urât la mine.

- Poate. Nu știu. Dar oricum nu de la noi, i-am spus eu sictirit. Lavinia, hai să căutăm arma.

Nu-mi place când cineva se bagă peste investigația mea. Mai ales dacă intră în casa unde s-a petrecut o crimă, neinvitat. Imediat, mi-a sunat telefonul în timp ce eram în drum spre buncărul de gunoi.

- Da?

- Alex. Am căutat în CODIS și glonțul aparține unei arme de .9 milimetri.

- Așa.

- Înregistrată pe Tudor Marinescu.

Este, după spusele fostului guvernator, al doilea om, ce a jefuit banca. Ce facem?

- Așteptați să vin și mergem la o plimbare.

Acum eram concentrat pe găsirea armei, aparținând lui, Tudor Marinescu, și aparent, furată de Ilarie Costea. Interesant. M-am dus la etaj.

În dormitor, mai exact. Acolo mi se părea mai frumos peisajul. În fața patului se afla un cufăr maroniu. În stânga patului, un dulap cu oglindă pe mijloc, iar lângă el, o mică noptieră, toate având aceeași culoare, crem. Perdeaua era prinsă la mijloc, într-un cârlig roșu, în formă de fluture. Mi-am pus mânușile și am început să răscolesc, în căutarea armei. Am început cu noptiera. Mi se părea mai micuță, și mai ușor de analizat.

Sertarul era gol, iar în dulăpior, erau trei cărți ale scriitorului sud-american, Paulo Coelho, aranjate una peste alta. Arma nu e aici. M-am dus către cufăr și l-am deschis. Hainele roz erau împrăștiate peste tot. Nici aici nu este arma. Am căutat pe pat. Sub pat. Nu am găsit.

Am trecut la dulapul mare, format din trei uși.

Era plin cu sacouri și cutii de pantofi. Am luat fiecare pachet de încălțăminte și i-am deschis, crezând că voi găsi acolo pistolul. Nu a fost așa. Următoarea ușa, unde se afla oglinda, se aflau pantaloni. I-am dat jos, cu tot cu umerăș pentru a îi verifica.

Însă, spatele dulapului din mijloc, era cam suspect. Am bătut cu pumnul în el. Se auzeau ceva gol. Era o greșeală. Mi s-a părut. M-am dus și la cea de a treia ușa, unde se aflau... bineînțeles... cămăși și lenjeria intimă. Am aruncat și pe acolo câteva priviri dar fără noroc. Am închis și am plecat mai departe.

Am cercetat toata camera. Nu am găsit nimic. Unde a putut să o ascundă? Am ieșit în hol să îmi trag sufletul și m-am dus la următoarea cameră. Baia. Baia cea cu gresie turcoaz. Acolo nu prea aveam ce să caut.

Doar în masca de la chiuvetă. Am deschis întâmplător și am dat peste șampoane și balsamuri. Superb.

Mă duc să o caut pe Lavinia să văd dacă ea a avut mai mare noroc la căutări. Când am dat să ies din baie, mi-a sărit în ochi, coșul de rufe din colțul stâng al băii. Un coș alb. M-am dus spre el și l-am analizat. L-am deschis. Erau câteva prosoape verzi și albastre. Am dat trei jos și am mărit ochii.

Era una dintre cele două arme Kalashnikov, care au pătruns în bancă. Deja ziua mea este mai bună.

- Se pare că aproape ai rezolvat cazul! Spuse procurorul Bucur din spate.
- Poate. Am luat arma și am ieșit din baie. Lavinia tocmai urca scările, cu arma furată într-un plic pentru dovezi.
- Unde ai găsit pistolul?
- În buncărul de gunoi din fața casei.
- Amândoi am prins jackpot-ul, Lavinia! Hai să mergem la laborator să le procesăm, i-am spus eu zâmbind.

CAPITOLUL 13

Erau douăzeci de grade afară.

Și totuși vântul bate încet. Nu înțeleg. Ce vroia să zpună Ilarie Bucur? De ce mi l-a dat pe acest, "Tudor Marinescu"? Cine e? Ce legătură are cu jaful de la bancă?

M-am urcat în mașină. Am demarat spre ieșirea din București. Mă așteaptă cimitirul. Andrei conducea cu șaiszeci la oră. Nu era prea mult trafic, așa că am ajuns destul de repede. Am oprit mașina în fața porții negre.

Chiar vroiam să mă plimb printr-un cimitir și nu știam cum. Am ieșit din mașină și am lăsat vântul să-mi fluture părul șaten și sacoul negru.

Am văzut cabina portarului. Geamul era uns cu dăre de sânge. M-am alarmat. L-am chemat pe Andrei.

Ne-am scos pistoalele și am început să ne uităm de jur împrejur să vedem dacă nu observăm pe cineva. Andrei s-a dus în dreapta iar eu în stânga. Nu era nimeni. Cred.

Singurele sunete erau pașii mei și sunetul greierilor. Portarul nu era însă de găsit. Eram prea departe de mașină și nu am putut cere întăriri.

Am luat-o tot înainte. Și-nainte.

Nimic la orizont. Cruci. Multe cruci. Un moment foarte bun, căci tocmai acum au început să sune clopotele bisericii, aflate lângă cimitir. Nu am găsit cadavrul portarului. Am mers din ce în ce mai repe-de. L-am văzut pe Andrei. M-am dus la el.

- Ceva?

- Nimic.

- Du-te la mașină. Cheamă-i pe ceilalți.

Eu am înaintat.

La o cruce mare din granit am văzut pe cineva. Era în negru.

- Andrei. Uite acolo. Am înaintat și ne-am dus către individ.

- Poliția! Întoarce-te încet cu mâinile sus!

A aruncat candela ce o avea în mână.

- Ușor! I-am spus eu calm și încet.

Nu de alta dar să nu deranjăm pe cineva... S-a întors către noi. Era o doamnă în vârstă. Trecută de șaizeci de ani.

Era speriată, cât pe ce să înceapă a plânge. Andrei și-a pus arma înapoi în toc și s-a dus către mașină.

- Ne scuzați. Căutăm... pe cineva. Ați văzut pe cineva?

- Dumnezeu! Doamne... m-ați speriat. Era... era un ins... de treizeci de ani... cam așa. A intrat odată cu mine... și avea un rucsac la el. Doamne Dumnezeu.

Andrei s-a întors.

- Andrei. Avem un ins de treizeci de ani, care a intrat odată cu doamna.

- Cum? Dar nu am găsit nimic.

- Păi da!

Era soare. Dar ceva. Îmi bătea în ochi.

- ANDREI! FII ATENT, LUNETIST. Am apucat-o pe bătrână și am culcat-o pe pământ.

Era o oglindă. După ce ne-am pus jos, au început focurile de armă.

Timp de trei minute continuu. Ne-am ascuns în spatele unui cavou. Am scos arma și am tras câteva focuri.

Deja bătrâna era în stare de șoc.

Individul s-a oprit. S-a speriat. De ce? Posibil a auzit mașinile de poliție cu sirenele urlând. Eram în ceață. Nu știu de unde a tras.

- Alex. Ești bine?

- Da. Dumneavoastră doamnă? A izbucnit în plâns. Au început să apară oamenii legii. Am ridicat bătrâna și am dat-o unui ofițer pentru a o conduce

acasă. Ce chestie. Să vii să îți iei rămas bun de la cineva drag, și să pleci cu amintirea unei încercări de asasinat.

M-am pus pe picioare și mi-am pus pistolul în toc. M-am uitat. Mă gândeam. De unde au venit împușcăturile?

CAPITOLUL 14

L-am zărit pe Axinte. Venea alergând spre noi.

- Sunteți bine?

- Se putea și mai bine, am spus eu scuturându-mi sacoul negru.

- Nenorocitul! Totul era neclar.

Nu știam ce este. Cum este. De unde este.

Era o ceață țoală. O ambulanță a venit pentru a o ajuta pe bătrâna speriată și îngrozită de gloanțele acelei arme. Andrei a venit împreună cu a sa trusă criminalistică, și aplecându-se spre crucea din fața cavo-ului după care ne-am adăpostit, a scos, cu un mic clește, câteva cartușe.

- Kalashnikov?

- Kalashnikov.

Am oftat. Am aruncat o privire în jur. Soarele bătea puternic. Un alt cavou mi-a sărit în ochi. Un mic zid și în mijloc o ușă. Toate de culoarea untului.

- Andrei. Uite acolo! Am dat capul pe o parte, mi-am dus mâna la pistol și înaintam încet. Am citit ce scria pe placă.

"Familia Cezar. Odihnească-se în pace."

M-am uitat mai atent la ușă. Am atins-o. S-a deschis încet. Am scos arma. Am scos lanterna. Dar. Camera... era... goală. Oare "familia Cezar" au ieșit la o mică plimbare?

Mișcând lanterna, în colțul din stânga, am găsit o mică sticlă. După ce am verificat și securizat camera, mi-am pus mânușile și am ridicat recipientul. Scia CHCL3.

Cunoștințele mele chimice s-au gândit că ar putea fi vorba... despre... cloroformul care mi-a provocat "somnul" în Banca Națională.

L-am luat pentru mai multe investigații.

CAPITOLUL 15

Din biroul meu de la etajul doi al Inspectoratului General al Poliției Române se putea observa marele arbore ce stătea și își aplecă încet ramurile în bătaia vântului. M-am ridicat de la masă și mă plimbam de colo-colo, încercând să-mi dau seama de tot acest joc.

N-am nimic solid la acest caz. Ceea ce mă enervează puțin. Dacă m-am apucat de ceva, duc până la capăt.

Deodată aud ușa trântindu-se. Șeful poliției și-a făcut apariția în biroul meu. Fața comisarului Baltag exprima supărarea. Era îmbrăcat ca în fiecare zi.

Smoching negru. Cravată bleu-marin. Cămașă albastră și pantofi negri. Lăsa să i se vadă pistolul Colt de la brâu.

- Bălan! Vreau să știu cum merge cazul. Ce ați mai găsit... etcetera.

- Păi... ieri...

- Da. Da. Am auzit de cele întâmplare la cimitir, spuse el pe jumătate plictisit.

- Am găsit o sticlă.

- Goală? Întrebă el ironic.

- Nu. Cu cloroform. Am trimis-o la verificare.

- Așa... Aha.

- Sunteți stresat? Păreți supărat.

- Da, spuse el oftând. Ilarie Costea... a fost... vărul meu.

Am rămas puțin uimit. Ciudat. Dar de ce mi-ar spune mie toate astea? Mi-a trecut prin minte să îl interoghez așa puțin. Dar m-am abținut.

- Condoleanțe. Îmi pare sincer rău.

Voi încerca să rezolv cazul cât mai repede cu putință. Pe ușă intră Andrei. Baltag i-a smucit dosarul pe care îl avea în mâna stângă. L-a deschis cu interes și l-a închis la fel de repede.

- Pe sticla de cloroform s-a găsit un fir de păr și o amprentă. Da... Dar nu corespund aceleași persoane.

Am stat puțin pe gânduri.

- Amprenta... E clară... Am analizat-o.

Apartține unei femei pe nume... Elena Ștefănescu, interveni Andrei. La un moment dat sună telefonul. Ridic receptorul. Era o voce feminină.

- Da?

- Bună ziua. Dorim să vă informăm că sediul Băncii Naționale a României se va deschide în cursul zilei de mâine, orele 08:30. Pentru orice informații, accesați...

Am închis. Nu mă interesează. Mă interesează să rezolv cazul.

CAPITOLUL 16

Nume: Ștefănescu;

Prenume: Elena-Maria;

Data nașterii: 19.09.1973;

Adresa: Bulevardul "Titu Maiorescu";

Telefon: 0798 ;

Adresă de e-mail:

sem@clinicaprivatatbcbucuresti.ro;

Username: sem1909;

Parola: clinicaprivatatbcbucuresti;

Nume înainte de căsătorie: Coman;

Master Card: 5248 1039 ;

Expiră: 3/2016;

Ocupație: Asistentă medicală;

Companie: Clinică privată T.B.C. București;

Website:

clinicaprivatatbcbucuresti.ro;

Vehicul: 2007 Mazda 3;

Număr de înmatriculare: B 758;

Grupă sanguină: A2;

Greutatea: 75,6 kilograme;

Înălțime: 156 centimetri;

CAPITOLUL 17

Am luat mașina Rover și m-am gândit să îi fa o vizită acestei doamne. De data asta însă, singur.

Stătea într-un bloc turn. Șapte-opt etaje de culoarea untului. Ușa era mare și metalică, cu geam de sticlă și un interfon mic lângă ușă.

La rândul lui, blocul era înconjurat și de alte blocuri, cei drept, mai mici. Era un cartier select la ieșirea din București. Fiecare dintre locuințe, avea un mic părculeț de joacă.

Înainte de toate, portarul complexelor era o problemă. Stătea în cabina lui citind Jurnalul Național și sorbind cu savoare o cafea. Când a zărit mașina poliției cu girofarul aprins, s-a trezit exact precum un om vede venind spre el războiul. Am oprit mașina în spatele barierei.

- Să trăiți dom' șef!

- Lasă-mă să intru. Am treabă.

- Nu pot șefu'. Trebuie întâi completat un formular și după...

Am deschis larg portiera. El a făcut câțiva pași în spate. Și-a scos șapca și și-a șters fruntea plină de transpirație. În cabină se mai afla doar un mic ceas atârnat de peretele stâng, ce inscripționa cifrele 18:24.

Chinezărie.

Încă era soare. Paznicul era un om mic de statură. Avea cam un metru șaizeci și doi-trei de centimetri. Eu aveam un metru optzeci și șapte de centimetri. Se speriase rău.

- Ce foaie trebuie să completez? Mi-a întins un formular cu câteva date cum ar fi numele, prenumele, unde mă duc etcetera.

- Cum te cheamă tinere? Îl întreb eu schi-țând un zâmbet în tip ce completam foaia.

- Mihnea.

- Și câți ani ai?

- Douăzeci și patru.
- De când lucrezi aici?
- Este prima zi.
- Și până acuma unde lucrai?
- Eram paznic la cimitirul Pacea. În momentul acela am ridicat privirea și am aruncat pixul cu care scriam formularul. M-am apropiat de el și l-am luat cu amândouă mâinile de cămașă. A început să inspire și să expire repetat.
- Unde dracu' ai fost ieri mă?
- Acolo... vă jur... la cimitir. I-am dat o palmă.
- Pe post de ce? De mort? De ce minți mă? Unde ai fost?
- Acolo... vă rog... I-am mai dat o palmă.
- Nu mai ieși viu de aici! Spune unde ai fost.
- Gata. Va spun. Dați-mi drumul vă rog - i-am făcut pe plac. Un domn a venit la mine și a zis să dau cu vopsea roșie peste cabină. Știa că veți veni. Atâta tot.
- Cum îl cheamă?
- Nu mi-a zis asta. A zis doar să vărs cutia cu vopsea și să vin aici căci voi găsi haine, mâncare și bani și că aici va fi locul meu.

CAPITOLUL 18

Zilele se scurg încet. Răbdarea mea la fel. Baltag mă presează să rezolv cât mai repede cazul. Era din ce în ce mai cald. Transpirația curgea fără probleme pe frunte. Îmi era foarte cald. Cred că mă voi duce sâmbătă să mă tund.

În timp ce stăteam și vorbeam cu acel "Mihnea", o mașină tocmai trecea repede spre reședințele din spatele nostru. A oprit în fața gardianului și a mea.

Blondă. Frumoasă.

Atrăgătoare, cu ochi verzi, a coborât din mașina argintie cu ochelarii de soare în mână, împingând portiera Mazdei. Îmbrăcată într-o rochie de vară albă cu flori, s-a prezentat fiind Ștefănescu... și Elena.

- Este vreo problemă domnule polițist?

Eu și paznicul am rămas uimiți la frumusețea doamnei Ștefănescu.

- Am venit să vorbesc puțin cu dumneavoastră, i-am spus zâmbind.

- Desigur. Urcăți în mașină.

- Discutam mai încolo, îi spun eu paznicului.

Am înconjurat mașina și am m-am urcat pe celălalt scaun din față.

Nu am mers mult, deși am privit un pic blocurile crem cu acoperiș roșu, parcurile de joacă din spatele fiecărui bloc și locurile de parcare.

Nici unul din noi nu a vorbit deloc tot drumul, chiar dacă nu era foarte lung.

A parcat și am ieșit din mașină. Ea și-a luat cheile. Eu verificam dacă mai am arma la mine.

- Deci aici locuiți dumneavoastră?

- Da.

Fiind cu capul în nori, am uitat ceva.

- Mă scuzați. Am lăsat mașină la intrare și mă duc puțin să o mut ca să nu se întâmple ceva. La ce apartament stați?

- Patru.

Am alergat repede că să ajung. Acolo am simțit un deja vu. Acolo, "Mihnea" zăcea într-o baltă de sânge, lângă a sa cană de cafea. Am scos repede telefonul și l-am sunat pe Andrei să vina de urgență. Am încercat pe cât am putut să marchez crima până când vor veni mașinile de la Serviciul Omoruri. Acolo, încercam să găsesc dovezi. Dar nu era nimic.

Bietul copil... Am închis ușa și am ieșit înainte să mă vadă cineva. Am deschis portiera mașini... și am pornit demarând în viteză către celălalt loc de parcare rămas liber lângă mașina doamnei Ștefănescu. Mă tot gândeam la săracul copil ce a pățit.

Am urcat scările blocului și am ajuns la ușa cu numărul patru. O ușă din lemn de stejar maro. Nu am apucat să bat la ușă căci ea se deschise și o față veselă apare în fața ochilor mei.

- Intră te rog.

Am înaintat, mi-am scos haina și papucii și m-a invitat în sufragerie.

Mobila veche de peste patruzeci de ani sigur îți sărea în ochi, masa neagră ce stătea în mijloc și plasma SONY erau mai acceptabile.

- Luați loc, mi-a spus cu un zâmbet. M-am așezat pe canapea.

- Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu un jaf. S-a uitat țintă la mine. V-am găsit amprenta pe o sticlă cu cloroform.

- Da... aveam o sticlă... am pierdut-o. Tot ce se poate.

- La ce folosiți cloroformul?

- Asta nu va privește! S-a ridicat în picioare.

- Mă privește tot atâta timp cât sunteți suspectă într-un caz de omucidere. S-a așezat jenată.

- Sunt aici să vă ascult. Spune-ți.

- Nu știu... mi-e frică.

- Sunt aici să vă ajut... Ce s-a întâmplat?

- Am auzit de jaf... m-am speriat... am crezut că a murit.

- Cine?

- El. A arătat cu mână spre o imagine cu ea alături de individ. L-am recunoscut. Era piticul chel de la Bancă Națională. Acel tip care m-a întrebat dacă se vor mai întoarce vreodată criminalii.

- Cum îl cheamă?

- Ștefănescu Ștefan.

- Unde e acum?

- Nu știu bine. A zis că se duce să se plimbe...

Începusem să aud sirenele poliției. S-a ridicat de pe scaunul pe care stătea și cred că vroia să se ducă la geam să privească ce s-a întâmplat dar am luat-o de mână și am tras-o spre mine sărutându-i buzele calde și umede.

Nu puteam riscă să vadă ce se întâmplă. M-am desprins repede de ea.

CAPITOLUL 19

M-am despărțit de ea și am plecat repede pe ușa. Am coborât scările și în mai puțin de un minut am ajuns la cabina paznicului. Era aproape ora șaisprezece. Soarele arzător încă bătea.

În fața porții complexului rezidențial, două dube de la poliție și un vehicul de la medicină legală stăteau parcate în formă literei A.

Șase polițiști investigau. Patru survolau zona. Andrei făcea interogatorii pe stradă.

- Ce s-a întâmplat, mă întreba Andrei ținând un carnet în mână. El era singurul în sacou albastru, cămașă albă, cravată neagră.

- Poveste interesantă. Hai la secție înapoi.

În cabinetul meu din Inspectoratul General, spiritele erau încinse.

Cine a fost acolo și în lipsa mea l-a omorât pe băiatul ăla?

- Alex. Nu am adunat nici o probă. Ce facem?

- Îți spun eu ce facem. Mergem să-l găsim pe domnul Ștefan Ștefănescu.

Trimite o mașină la blocuri... acolo. Și când apare unu' de un metru cincizeci și ceva să mă sune. Să fie cu ochii pe el.

A trecut o oră.

Au trecut două ore.

Trei ore.

Începusem să-mi pierd răbdarea. Am luat Rover-ul și m-am dus din nou la acel complex. Cabina pilotului era sigilată complet. "Poliția. Nu treceți!". La geamul familiei Ștefănescu era lumină. Am parcat în același loc că și dimineață.

Ora 21:00

Stăteam în mașină alături de Axinte sergentul de la ordine publica. Mâncăm o gogoasă cu dulceața de caise. Foarte bună. Au pus cam puțin zahăr pudră dar nu-i nimic.

- Nu a mai plouat de mult... foarte cald... Dumnezeu, spuse el ștergându-și sudoarea de pe frunte.

- Da... l-am completat eu.

- Deci. Pe cine așteptăm?

- Pe cel mai bun prieten al meu.

Pe la ora... douăzeci și doi, o siluetă își făcea apariția din spatele blocului. În mâna dreaptă ținea o sticlă. În cealaltă mână, o pungă. Purta pe cap o șapcă verde. Axinte adormise deja. Nu mai vroiam să-l trezesc că face urât când e sculat din somn. L-am lăsat.

Tipul acela părea mic de statura și chel. Da.

El era. Mi-am scos pistolul din toc și l-am încărcat... de orice eventualitate.

Am deschis încet portiera mașinii și m-am dat jos. Individul si-a scos... parcă... cartela de acces în bloc. A vrut să intre, dar o doamna în vârstă de aproximativ șaptezeci de ani a ieșit. A ținut ușa. Totul părea normal.

A intrat și el și a închis ușa după el. Am așteptat să urce puțin. Știam unde trebuie să ajungem. Neavând cum să intru în bloc, am așteptat doamna bătrână ce tocmai ieșise din bloc. Ducea gunoiul.

- Vrei să intri băiatu'?

- Da. Sunt de la poliție, răspund eu autoritar.

- Să îți văd insignă... voi huliganilor... nu mă mai păcăliți.

Au mai venit vreo doi și au zis că sunt de la gaz și așa au jefuit-o pe săracă Margareta de la trei... de asta am pus pază - ea nu știa că... paznicul e mort nu?- Insigna e în mașină.

Trebuie să intru urgent.

- Nici pomeneală de așa ceva.
- Doamnă... un om are nevoie de ajutor.
- O să se ajute. Hai pleacă sau chem poliția adevărată.

Am scos pistolul de la brâu. Bătrână a făcut ochii mari.

- Nu am timp de joacă. Un om poate muri.
- Dumnezeu... da... hai odată... nu avem timp.

Am luat-o înaintea femeii în capot roșu și am alergat pe scări. Pe la etajul doi am auzit un țipăt de femeie. Am alergat. La apartamentul patru am încetinit. Țineam arma cu o mână. Cu cealaltă deschid încet ușa.

Am întredeschis-o. Parcă fusese război. Totul era dărmat. Răsturnat. De la tablouri până la fotolii.

Farfurii sparte. Haine rupte. Îngrozitor. O imagine demnă de un documentar cu al doilea Război Mondial. Am înaintat. Am verificat tot. În sufragerie, într-un colț, se afla frumoasa Elena, plângând, încătușată la mâini și la picioare, cu o fâșie de scotch pe gură, acoperindu-i buzele.

Când m-a văzut s-a luminat dar nu știu ce tot vroia... dădea din cap... și...

- Sus mâinile Bălan! Am închis ochii.
- Nu îți va merge Ștefănescule! Nu azi!
- Taci dracu! Te bagi unde nu îți fierbe oală. Putea fi jaful perfect. Dacă nu te bagă-i tu.
- Dacă la tine jaf este să omori atâția oameni nevinovați...
- Am zis să taci!
- De ce ai făcut asta?

- Îți fac o mică ecuație. Am făcut un jaf cu x, y și z. Z a fost rău și a spus că dacă nu îi dăm un sfert din câștig va turna tot. Lichidat. X și y doi tembeli. Când am pierdut banii din cauza lor i-am lichidat și pe ăștia. Mi-am dat seama că ești foarte aproape de caz și m-am gândit să îți fac o vizită la cimitir. Puteam să te îngrop de pe atunci, dar nu puteam să pierd acest moment. Mă uităm la el. Îmbrăcat cu sau fără costum, nu credeam că este în

stare de așa ceva. Niciodată. Un simplu economist, funcționar la Minister... criminal în serie.

- Și Costea?

- Tembel și ăla... ce să faci. Românii sunt proști Bălane, spuse el zâmbind.

- Gândește-te că și tu ești român, spuse vocea lui Ovidiu Baltag din spate.

Ștefănescu se întoarse și Baltag îi da un pumn în gura și sar un canin.

- Ți s-a înfundat nenea.

Mi-am luat pistolul și mi-am fixat ținta.

- Alexandru, dezleag-o pe doamna, îmi porunci șeful poliției, în timp ce el îl ia la pumni.

- Asta este pentru vărul meu.

Ștefănescu se târa prin camera. Îi dădea sângele din nas și buză. Am dezlegat-o pe Elena. Am cuprins-o și l-am privit pe Baltag cum l-a luat în mâini pe Ștefan. L-am oprit înainte să îl omoare în bătaie.

- Stai. Lasă-l! O să facă justiția ce vrea ea.

- Nu da șefule te rog!

CAPITOLUL 20

Trei polițiști ajunseră și la noi și îl ridică pentru a-l duce la audieri. Un echipaj SMURD sosise pentru doamna Elena. Pentru prima dată l-am văzut pe Baltag împlinit.

- Vărul meu e acum răzbunat!

- Dacă ar fi aici ar fi fost foarte mândru de tine. Ai făcut dreptate, interveni eu!

Se terminase. Totul.

Totul luă sfârșit. Baltag, a ridicat un scaun de pe jos și s-a așezat pe el. Și-a tras sufletul. Eu am rămas lângă Elena. Era sta-bilă dar pe viitor, psihicul ei va fi la pă-mânt. A suferit mult, rezistând sub același acoperiș cu acel monstru. Presa se adunase.

Am coborât blocul împreună cu polițiștii de față. M-am oprit și la ei.

- Comisare. Este adevărat că cel care a pus la cale jaful este un simplu funcționar la bancă?

- Ce se va întâmpla de acum?

Eram marcat.

- Vom... continua procedurile și îl vom prezenta în fața instanței cu propunere de arestare.

O zi bună!

Editura Digitala este o platforma online de publicare carti digitale.

Intra si tu pe www.edigitala.ro si publica-ti cartea.

Website: www.edigitala.ro

Email: office@edigitala.ro